বখতাৱাৰ সিং আৰু আন এজন

বনাম

সদা কৌৰ আৰু আন এজন

২৮ আগষ্ট, ১৯৯৬

[ন্যায়াধীশ এন.পি. সিং আৰু ন্যায়াধীশ ফৈজান উদ্দিন]

সীমাবদ্ধতা আইন, ১৯৬৩: অনুচ্ছেদ ৬৫ আৰু পৰিচ্ছদ ১৪।

বিৰূপ দখল- বাদীসকলে অনুমতি লৈ পূৰ্বৰ মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰিছিল- নতুনকৈ মোকৰ্দমা দাখিল কৰা হৈছে- ইফালে, বিবাদীয়ে বিৰূপ দখলৰ দ্বাৰা বৈধস্বত্ব নিখুঁত কৰি তুলিছিল- বাদীয়ে পৰিচ্ছদ ১৪-ৰ অধীনত সময় বাদ দিয়াৰ দাবী কৰিছিল- ৰায় দিয়া হৈছিল: সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা নিষিদ্ধ নতুন মোকৰ্দমা- বাদীসকলে দেখুৱাবলৈ ব্যৰ্থ হৈছিল যে অ'.২৩ আৰ ১(৩) চি.পি.চি. অনুসৰি মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ অনুমতি দিয়া হৈছিল- এছ. ১৪-ৰ সুবিধা লোৱাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়তাসমূহকো সন্তুষ্ট কৰা হোৱা নাই। দেৱানী কাৰ্য্যবিধি, ১৯০৮, অ' ২৩ আৰ ১(৩)।

এই ভূমি মূলতঃ জি নামৰ এজন ব্যক্তিৰ পূৰ্বপুৰুষৰ ভূমি আছিল, যিজনৰ পাঁচজন পুত্ৰ এৰি মৃত্যু হৈছিল। বিবাদী-প্ৰতিপক্ষই এজন পুত্ৰ যেনে ডি-ৰ সৈতে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হৈছিল। ডি-ৰ মৃত্যুৰ পিছত প্ৰতিপক্ষই ডি-ৰ কনিষ্ঠ ভাতৃৰ সৈতে 'কেৰেৱা' বিবাহপাশত আবদ্ধ হয়। জি-ৰ দুই পুত্ৰ বাদী-আপিলকাৰীয়ে ১৯.১.১৯৬২ তাৰিখে ঘোষণামূলক মোকৰ্দমা দাখিল কৰিছিল আৰু দাবী কৰিছিল যে প্ৰচলিত প্ৰথা অনুসৰি বিবাহৰ বাবে ডি-ৰ সম্পত্তিত ২/৩ ভাগৰ মালিক হিচাপে তেওঁলোকৰ দখল আছিল। মোকৰ্দমা খাৰিজ কৰা হয় যদিও বাদীসকলে দাখিল কৰা আপীলৰ অনুমতি ৭.৮.১৯৬৩ তাৰিখে দিয়া হয়। ইয়াৰ পিছত ১৯৬৪ চনত বাদীসকলে মোকৰ্দমাৰ ভূমিৰ দখল ঘূৰাই পাবলৈ প্ৰতিপক্ষৰ বিৰুদ্ধে আন এক মোকৰ্দমা দাখিল কৰে কাৰণ তেওঁলোকৰ মতে ইয়াৰ মাজতে বিবাদীয়ে মোকৰ্দমাৰ ভূমিখিনি বলপূৰ্বক দখল কৰিছিল। ইয়াৰ বিচাৰৰ সময়ত প্ৰতিপক্ষই আপীল আদালতৰ ৭.৮.১৯৬৩ তাৰিখৰ ৰায়দানৰ বিৰুদ্ধে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে আপীল

দাখিল কৰে। উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰতিপক্ষৰ দ্বিতীয়খন আবেদন খাৰিজ কৰিলেও এই আদালতত আপীল কৰিবলৈ প্ৰমাণপত্ৰ আৰু অনুমতি প্ৰদান কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত, ২০.৫.১৯৭৯ তাৰিখে বাদীসকলে ভূমি দখলৰ বাবে নতুন গোচৰ ৰুজু কৰাৰ স্বাধীনতাৰ সৈতে আদালতৰ পৰা ১৯৬৪ চনত দাখিল কৰা তেওঁলোকৰ গোচৰ প্ৰত্যাহাৰ কৰে।

২৪.৭.১৯৮০ তাৰিখে এই আদালতে এই যুক্তি দি আপীল খাৰিজ কৰে যে প্ৰতিপক্ষই 'কেৰেৱা' বিবাহত আবদ্ধ হোৱাৰ বাবে ডি-ৰ সম্পত্তিত নিজৰ অধিকাৰ হেৰুৱাইছিল। ইয়াৰ পিছত ২৮.১১.১৯৮০ তাৰিখে বাদী-আপিলকাৰীয়ে পুনৰ প্ৰথম মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰৰ চৰ্তাৱলী অনুসৰি প্ৰতিপক্ষৰ বিৰুদ্ধে দখলৰ বাবে নতুন মোকৰ্দমা দাখিল কৰে। আদালতে মতপোষণ কৰে যে বাদীজনৰ মোকৰ্দমাটো সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা বাধাপ্ৰাপ্ত আৰু বিবাদী-প্ৰতিপক্ষই বিৰূপ দখলৰ দ্বাৰা নিজৰ বৈধস্বত্ব নিখুঁত কৰি তুলিছে। প্ৰথম আপীল আদালতৰ লগতে উচ্চ ন্যায়ালয়েও এই মতামত সমৰ্থন কৰিছিল। সেয়েহে এই আবেদন।

আপীলকাৰীসকলৰ হৈ যুক্তি দিয়া হৈছিল যে যিহেতু বাদীসকলে ১৯০৮ চনৰ দেৱানী কাৰ্য্যবিধিৰ ২৩ নং আদেশৰ নিয়ম ১-ৰ দফা (৩)ত থকা বিধান অনুসৰি একেটা কাৰ্য্যৰ কাৰণতে নতুনকৈ মোকৰ্দমা দাখিল কৰাৰ অনুমতি লৈ তেওঁলোকৰ পূৰ্বৰ মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰিছিল, গতিকে বাদীসকলে সীমাবদ্ধতা আইন, ১৯৬৩-ৰ পৰিচ্ছদ ১৪-ৰ অধীনত প্ৰদান কৰা অনুসৰি উক্ত পূৰ্বৰ মোকৰ্দমাটোৰ গোচৰত ব্যয় কৰা সময়খিনি বাদ দিয়াৰ অধিকাৰ আছিল।

এই আদালতে আবেদন খাৰিজ কৰি,

ৰায় দিছিল যে: ১.১. বৰ্তমানৰ গোচৰটোত উচ্চ ন্যায়ালয়কে ধৰি তলৰ সকলো আদালতে সমান্তৰালভাৱে লক্ষ্য কৰিছিল যে বাদী/আপীলকাৰীসকলে কোনো প্ৰমাণ প্ৰস্তুত কৰাত ব্যৰ্থ হৈছিল যে মোকৰ্দমাটো প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ অনুমতি এই ভিত্তিত দিয়া হৈছিল যে কোনো আনুষ্ঠানিক ক্ৰটিৰ বাবে গোচৰটো বিফল হ'ব বা একেটা বিষয়ৰ সন্দৰ্ভত বাদীসকলক নতুন মোকৰ্দমা দাখিল কৰিবলৈ অনুমতি দিয়াৰ বাবে পৰ্যাপ্ত ভিত্তি আছে। বাদীসকলে আনকি আৱেদনখন প্ৰস্তুত কৰা নাছিল যিটো পূৰ্বৰ গোচৰটো প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ বাবে দাখিল কৰা হৈছিল বুলি কোৱা হয় যাতে পূৰ্বৰ মোকৰ্দমাটোত আনুষ্ঠানিক ক্ৰটি কি আছিল সেইটো দেখুৱাবলৈ একেটা পদক্ষেপৰ কাৰণত নতুন

গোচৰ ৰুজু কৰাৰ অনুমতি ৰখা হৈছিল যাৰ বাবে ইয়াক প্ৰত্যাহাৰ কৰিবলৈ বিচৰা হৈছিল। এই তথ্য আৰু পৰিস্থিতিত দেৱানী কাৰ্য্যবিধি, ১৯০৮ৰ আদেশ ২৩, নিয়ম ১-ৰ দফা (৩)-ৰ বিধান অনুসৰি বাদী/আপিলকাৰীয়ে পূৰ্বৰ মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ পিছত একেটা কাৰণত আৰু একে সকাহৰ বাবে নতুনকৈ মোকৰ্দমা আৰম্ভ কৰাৰ বাবে কোনো গোচৰ ৰুজু কৰা হোৱা নাছিল। [২৩৯-চি-এফ]

১.২. সীমাবদ্ধতা আইন, ১৯৬৩-ৰ পৰিচ্ছদ ১৪-ৰ অধীনত সময় বাদ দিয়াৰ সন্দৰ্ভত, ইয়াৰ প্ৰয়োগৰ বাবে এইটো দেখুওৱাটো অতি প্ৰয়োজনীয় আছিল যে কাৰ্য্যবিধিসমূহ একেটা বিষয়ৰে জড়িত আৰু বাদীয়ে সদিচ্ছাৰে এনে আদালতত মোকৰ্দমাৰ গোচৰ চলাইছিল যিটো অধিকাৰক্ষেত্ৰৰ অভাৱ বা একে প্ৰকৃতিৰ আন কোনো কাৰণত ইয়াক গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। বাদী/আপীলকাৰীসকলে অধিকাৰ ক্ষেত্ৰৰ ত্ৰুটি বা একে প্ৰকৃতিৰ আন কোনো কাৰণ কি আছিল সেই বিষয়ে দেখুৱাবলৈ ব্যৰ্থ হৈছে যাৰ বাবে পূৰ্বৰ মোকৰ্দমাটো গ্ৰহণযোগ্য বা সক্ষম আছিল। সেয়েহে, ১৪ নং পৰিচ্ছদৰ ব্যৱস্থাবোৰৰ লাভালাভ বৈধভাৱে বাদীৰ গোচৰলৈ সম্প্ৰসাৰিত কৰিব নোৱাৰি। এই তথ্য আৰু পৰিস্থিতিত বাদীসকলৰ মোকৰ্দমাটো সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা বাধাপ্ৰাপ্ত বুলি সঠিকভাৱে খাৰিজ কৰা হৈছে। [২৩৯-জি-এইচ; ২৪০-এ]

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: ১৯৯৫ চনৰ ৫১৭৮ নং দেৱানী আপীল।

চি. আৰ. এছ. এ. নং ৩৫৩৩/৮৫ আৰু ১৯৮৫-ৰ চি. মিস্ক. ৩৭৬৪/চি-ৰ পঞ্জাৱ আৰু হাৰিয়ানা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৪.৯.৮৬ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আপীলকাৰীৰ হৈ অ. পি. শৰ্মা, আৰ. চি. গুৱ্ৰেলে, কে. আৰ. গুপ্তা, বিবেক শৰ্মা আৰু শ্ৰীমতী নমিতা শৰ্মা।

প্ৰতিপক্ষসকলৰ হৈ উজাগৰ সিং আৰু শ্ৰীমতী নৰেশ বক্সি।

আদালতৰ ৰায়দান প্ৰদান কৰে-

ন্যায়াধীশ ফৈজান উদ্দিন. ১. এইটো অসফল বাদীসকলৰ আবেদন, যিসকলৰ ১ নং প্ৰতিপক্ষৰ স্বামীৰ সম্পত্তিত ২/৩ অংশৰ মালিক হিচাপে ঘোষণা কৰাৰ বাবে কৰা মোকৰ্দমাটো উপ-ন্যায়াধীশ, ১ম শ্ৰেণীৰ মুক্তচৰে ১৯৮৩ চনৰ ১৭ মে'ৰ ৰায় আৰু আজ্ঞপ্তিৰ দ্বাৰা সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা নিষিদ্ধ হিচাপে খাৰিজ কৰিছিল, যিটো প্ৰথম আপীল আদালত আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দ্বাৰা নিশ্চিত কৰা হৈছে।

২. এই মোকৰ্দমা ভূমি মূলতঃ গুলাব সিঙৰ পূৰ্বপুৰুষৰ ভূমি যিয়ে তেওঁৰ পাঁচজন পুত্ৰ, অৰ্থাৎ সম্পুৰণ সিং, জীত সিং, দলিপ সিং, চান্দ সিং আৰু বখতাৱাৰ সিঙক এৰি মৃত্যুবৰণ কৰে। বিবাদী-প্ৰতিপক্ষই ইয়াত দলিপ সিঙৰ সৈতে বিবাহপাশত আৱদ্ধ হৈছিল। ১৯৩২ চনত দলিপ সিঙৰ মৃত্যু হয় আৰু তাৰ পিছত প্ৰতিপক্ষ সদা কৌৰে তেওঁৰ মৃত স্বামী দলিপ সিঙৰ কনিষ্ঠ ভাতৃ চান্দ সিঙৰ সৈতে 'কাৰেৱা' বিবাহপাশত আবদ্ধ হয়।

৩. প্ৰয়াত গুলাব সিঙৰ দুই পুত্ৰ বাদী-আপিলকাৰীসকলে ১৯.১.১৯৬২ তাৰিখে ঘোষণামূলক মোকৰ্দমা দাখিল কৰি দাবী কৰে যে বিবাদী/প্ৰতিপক্ষ নং ১-ৰ প্ৰয়াত স্বামী দলিপ সিঙৰ সম্পত্তিত ২/৩ অংশৰ গৰাকী হিচাপে তেওঁলোকৰ দখলত আছিল আৰু বিবাদী/প্ৰতিপক্ষ নং ১-য়ে তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত প্ৰথাৰ ভিত্তিত বিবাহৰ বাবে তেওঁৰ মৃত স্বামীৰ সম্পত্তিত তেওঁৰ অধিকাৰ ৰক্ষা কৰিছিল আৰু বাদীসকল বিপৰীতকৰ্তা হোৱাৰ বাবে একেখিনি উত্তৰাধিকাৰী হোৱাৰ অধিকাৰী আছিল। ১৯৬২ চনৰ ১৯ জুনত বাদীসকলৰ উক্ত মোকৰ্দমা খাৰিজ কৰা হয় যে ১ নং বিবাদী প্ৰতিপক্ষই তেওঁৰ প্ৰয়াত স্বামীৰ কনিষ্ঠ ভাতৃৰ সৈতে পুনৰ বিবাহিত হোৱাৰ সময়ত তেওঁৰ অধিকাৰ ৰক্ষা কৰা নাছিল। কিন্তু বিচাৰ আদালতে গৃহীত কৰা ৰায় আৰু আজ্ঞাপ্তি সলনি কৰি উক্ত ৰায় আৰু আজ্ঞপ্তিটোৰ বিৰুদ্ধে বাদীসকলে দাখিল কৰা আপীল ১৯৬৩ চনৰ ৭ আগষ্টত মঞ্জুৰ কৰা হয়।

৪. তাৰ পিছত বাদীসকলে বিবাদী-প্ৰতিপক্ষ নং ১-ৰ বিৰুদ্ধে আন এটা গোচৰ ৰুজু কৰিছিল যি হৈছে ১৯৬৪ চনৰ দেৱানী মোকৰ্দমা নং ৬৬১, তেওঁলোকৰ মতে মোকৰ্দমা ভূমিৰ দখল ঘূৰাই পাবলৈ, ইয়াৰ মাজতে- আনহাতে বিবাদীয়ে মোকৰ্দমাৰ ভূমি বলপূৰ্বক দখল কৰিছিল।

৫. বিবাদী-প্ৰতিপক্ষ নং ১-এ ৭ আগষ্ট, ১৯৬৩ তাৰিখৰ আপীল আদালতৰ বিপৰীত ৰায়ৰ বিৰুদ্ধে উচ্চ ন্যায়ালয়ত দ্বিতীয় আপীল দাখিল কৰিছিল কিন্তু উচ্চ ন্যায়ালয়ে ৰায় আৰু আজ্ঞাপ্তি বজাই ৰাখিছিল আৰু দ্বিতীয় আপীলটো খাৰিজ কৰিছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে অৱশ্যে স্বামীৰ ভাতৃৰ সৈতে ‘কাৰেৱা’ বিবাহ কৰি বিধৱাই নিজৰ অধিকাৰ ৰক্ষা কৰে নে নকৰে সেই বিষয়ে উচ্চতম ন্যায়ালয়ত আপীল কৰিবলৈ প্ৰমাণপত্ৰ আৰু অনুমতি প্ৰদান কৰে।

৬. ইয়াৰ পিছত ১৯৭১ চনৰ ২০ মে’ত বাদীসকলে ভূমি দখলৰ বাবে নতুনকৈ মোকৰ্দমা দাখিল কৰাৰ স্বাধীনতা লৈ উপ-ন্যায়াধীশ আদালতৰ পৰা ১৯৬৪ চনৰ ৬৬১ নং দেৱানী মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰে।

৭. ১৯৮০ চনৰ ২৪ জুলাইত উচ্চতম ন্যায়ালয়ে প্ৰতিপক্ষ সদা কৌৰে দাখিল কৰা আপীল খাৰিজ কৰি দেৱানী আদালত আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায়দানক সমৰ্থন কৰি কয় যে ১ নং প্ৰতিপক্ষই তেওঁৰ মৃত স্বামী দলিপ সিঙৰ সম্পত্তিত নিজৰ অধিকাৰ হেৰুৱাইছিল যেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ স্বামীৰ ভাতৃ চান্দ সিঙৰ সৈতে ‘কাৰেৱা’ বিবাহপাশত আবদ্ধ হৈছিল। ইয়াৰ পিছত ১৯90 চনৰ ২৮ নৱেম্বৰত বাদী-আপিলকাৰীসকলে পুনৰ প্ৰথম মোকৰ্দমা (দেৱানী মোকৰ্দমা নং ৬৬১/১৯৬৪) প্ৰত্যাহাৰৰ চৰ্তাৱলী অনুসৰি প্ৰতিপক্ষ নং ১-ৰ দখলৰ বিৰুদ্ধে নতুন মোকৰ্দমা দাখিল কৰে। উপ-ন্যায়াধীশে মতপোষণ কৰে যে বাদীজনৰ গোচৰটো সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা বাধাপ্ৰাপ্ত আৰু ১ নং বিবাদী-প্ৰতিপক্ষই বিৰূপ দখলৰ দ্বাৰা নিজৰ বৈধস্বত্ব নিখুঁত কৰি তুলিছে। অতিৰিক্ত জিলা ন্যায়াধীশ, ফৰিদকোটে ১৯৮৫ চনৰ ২৭ আগষ্ট তাৰিখৰ তেওঁৰ ৰায়ৰ লগতে উচ্চ ন্যায়ালয়ে 4 ছেপ্টেম্বৰ, ১৯৮৬ তাৰিখৰ অপ্ৰত্যাশিত ৰায়ৰ দ্বাৰা বিচাৰ আদালতৰ দ্বাৰা লিপিবদ্ধ কৰা ফলাফলবোৰ বজাই ৰাখিছিল আৰু বাদীৰ আপীল খাৰিজ কৰিছিল যাৰ বিৰুদ্ধে এই আপীল নিৰ্দেশ কৰা হৈছে।

৮. আপীলকাৰীসকলৰ বিদ্বান অধিবক্তাৰ যুক্তি হ’ল যে যিহেতু বাদীয়ে তেওঁলোকৰ পূৰ্বৰ মোকৰ্দমা (১৯৬৪ চনৰ দেৱানী মোকৰ্দমা নং ৬৬১) একেটা কাৰ্য্যৰ কাৰণতে নতুন মোকৰ্দমা দাখিল কৰাৰ অনুমতি লৈ প্ৰত্যাহাৰ কৰিছিল, যিটো দেৱানী কাৰ্য্যবিধি (ইয়াৰ পিছত বিধি)-ৰ আদেশ XXIII-ৰ নিয়ম ১, দফা (৩)ৰ দ্বাৰা অনুমতি দিয়া হৈছিল, বাদীয়ে পূৰ্বৰ মোকৰ্দমাত ব্যয়

কৰা সময়ক বাদ দিব পাৰিছিল, যিটো সীমাবদ্ধতা আইন (ইয়াৰ পিছত আইন)-ৰ ধাৰা ১৪-ৰ অধীনত প্ৰদান কৰা হৈছে। গতিকে আমাৰ বিবেচনাৰ বাবে উত্থাপিত প্ৰশ্নটো হ'ল যে বিধিৰ আদেশ XXIII, নিয়ম ১-ৰ দফা (৩)ত থকা বিধান অনুসৰি বাদী-আপিলকাৰীসকলক মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হৈছিল নেকি আৰু বৰ্তমানৰ গোচৰৰ তথ্য আৰু পৰিস্থিতিত বাদী-আপিলকাৰীসকলে আইনখনৰ ধাৰা ১৪-ৰ অধীনত সময় বাদ দিয়াৰ অধিকাৰী নেকি। বিধিৰ আদেশ- XXIII নিয়ম ১-ৰ দফা (৩)ত উল্লেখ আছে যে য'ত আদালত সন্তুষ্ট হয় (এ) কোনো আনুষ্ঠানিক ত্ৰুটিৰ বাবে গোচৰ এটা বিফল হ'ব লাগিব, বা (বি) বাদীক মোকৰ্দমাৰ বিষয়বস্তু বা দাবীৰ অংশৰ বাবে নতুন মোকৰ্দমা দাখিল কৰিবলৈ অনুমতি দিয়াৰ পৰ্যাপ্ত ভিত্তি আছে, ই উপযুক্ত বুলি ভবা চৰ্তাৱলীত, বাদীক এনে মোকৰ্দমা বা দাবীৰ এনে অংশৰ বিষয়বস্তুৰ সন্দৰ্ভত নতুন মোকৰ্দমা আৰম্ভ কৰাৰ স্বাধীনতা লৈ এনে মোকৰ্দমা বা দাবীৰ এনে অংশৰ পৰা প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ অনুমতি প্ৰদান কৰিব পাৰে। বৰ্তমানৰ গোচৰটোত উচ্চ ন্যায়ালয়কে ধৰি তলৰ সকলো আদালতে একেলগে জানিব পাৰিছিল যে বাদী/আপীলকাৰীসকলে কোনো প্ৰমাণ দাখিল কৰাত ব্যৰ্থ হৈছে যে মোকৰ্দমাটো প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ অনুমতি এই ভিত্তিত দিয়া হৈছিল যে কোনো আনুষ্ঠানিক ত্ৰুটিৰ বাবে গোচৰটো বিফল হ'বলৈ বা একেটা বিষয়ৰ সন্দৰ্ভত বাদীসকলক নতুন মোকৰ্দমা স্থাপন কৰিবলৈ অনুমতি দিয়াৰ বাবে পৰ্যাপ্ত ভিত্তি আছে। কেৱল এয়াই নহয়, বাদীসকলে আনকি আবেদনখনো দাখিল কৰা নাছিল যিটো পূৰ্বৰ গোচৰটোত কি আনুষ্ঠানিক ত্ৰুটি আছিল সেই টো দেখুৱাবলৈ একেটা কাৰ্য্যৰ কাৰণত নতুন গোচৰ ৰুজু কৰাৰ অনুমতিৰ সৈতে পূৰ্বৰ গোচৰটো প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ বাবে দাখিল কৰা হৈছিল বুলি কোৱা হয় যাৰ বাবে ইয়াক প্ৰত্যাহাৰ কৰিবলৈ বিচৰা হৈছিল। অৱশ্যে, দেৱানী আদালতে প্ৰদান কৰা ২০ মে, ১৯৭১ তাৰিখৰ আদেশটো নথিত আছিল যিয়ে গোচৰটোত আনুষ্ঠানিক ত্ৰুটি কি আছিল সেই বিষয়ে সূচিত কৰা নাছিল যাৰ বাবে ইয়াক প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ অনুমতি দিয়া হৈছিল। এই তথ্য আৰু পৰিস্থিতিত বিধিৰ আদেশ XXIII নিয়ম ১-ৰ দফা (৩)ৰ বিধান অনুসৰি পূৰ্বৰ মোকৰ্দমা প্ৰত্যাহাৰ কৰাৰ পিছত একে কাৰ্য্যৰ কাৰণতে আৰু একে সকাহৰ বাবে নতুনকৈ মোকৰ্দমা আৰম্ভ কৰাৰ বাবে বাদী/আপিলকাৰীয়ে কোনো গোচৰ ৰুজু কৰা নাছিল।

৯. সীমাবদ্ধতা আইনৰ ধাৰা ১৪-ৰ অধীনত সময় বাদ দিয়াৰ সন্দৰ্ভত ইয়াৰ প্ৰয়োগৰ বাবে এইটো দেখুওৱাটো অত্যাৱশ্যকীয় আছিল যে কাৰ্য্যব্যৱস্থাটো একেটা বিষয়ৰে জড়িত আৰু বাদীয়ে সদিচ্ছাৰে এনে আদালতত মোকৰ্দমাটোৰ বিচাৰ চলাইছিল যিটো অধিকাৰক্ষেত্ৰ বা একে প্ৰকৃতিৰ আন কাৰণৰ পৰা ইয়াক বিবেচনা কৰিব নোৱাৰে। ওপৰত আলোচনা কৰা অনুসৰি বাদী/আপিলকাৰীসকলে অধিকাৰ ক্ষেত্ৰৰ ত্ৰুটি বা একে প্ৰকৃতিৰ আন কোনো কাৰণ কি আছিল সেই বিষয়ে দেখুৱাবলৈ শোচনীয়ভাৱে ব্যৰ্থ হৈছে যাৰ বাবে পূৰ্বৰ মোকৰ্দমাটো গ্ৰহণযোগ্য বা সক্ষম নাছিল। সেয়েহে, ধাৰা ১৪-ৰ ব্যৱস্থাবোৰৰ লাভালাভ বৈধভাৱে বাদীৰ গোচৰলৈ সম্প্ৰসাৰিত কৰিব নোৱাৰি। এইবোৰত, তথ্য আৰু পৰিস্থিতিত বাদীৰ গোচৰটো সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা নিষিদ্ধ বুলি সঠিকভাৱে খাৰিজ কৰা হৈছে।

১০. ওপৰত উল্লেখ কৰা কাৰণবোৰৰ বাবে আপীলটো বিফল হয় আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা খাৰিজ কৰা হয়। খৰচৰ ক্ষেত্ৰত আমি কোনো আদেশ নিদিওঁ।

ভি.এছ.এছ.

আপীল খাৰিজ কৰা হয়।

অনুবাদক: মৃদুল হাজৰিকা, কনিষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা, গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ’ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হব।”